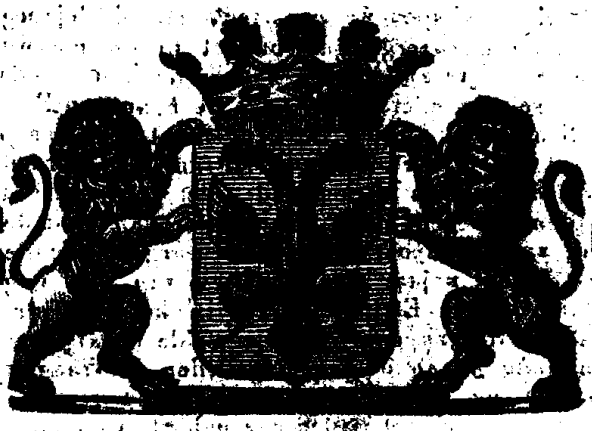

ARNHEMISCHE COURANT.

ZATERDAG 18 JULI.

De prijs der Courant, die geregeld vijfmaakt weks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaterdag en Zondag, is 1/3 in de drie maanden.

De prijs der Advertentiën is, van een te vijf regels, f1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

België en Frankrijk.

Onder groot gejuich en met prachtige spoorweg van Parijs naar Brussel. Het fransche ongeduld had dikwijls gewanhoopt of het wel zoo ver zou komen. In geenen der talrijke geprojecteerde spoorwegen stelde die natie zoo veel belang. Was dit enkel verlangen om Brussel te zien, behoefte aan een versneld middel van vervoer, of de waren, welke beide landen onderling ruilen? Dit laatste mag er iets toe gedaan hebben; betrekkelijk, echter, altijd zeer weinig, daar de nijverheid van beide landen in veel punten concurreert en de vrees voor die concurrenste tot hiertoe aan een tolverbond tusschen die twee natien in den weg stond. De Franschman zag in dien weg iets meer; met zijnen aanleg had hij hooger, had hij een staatkundig doel. Voor het oogenblik mag het denkbeeld van zijne scheiding te hebben opgegeven, — de Noordspoorweg is in zijne oogen een stap nader tot de verwezenlijking van dit geliefkoosd denkbeeld, hetwelk Lodewijk XIV aan zijn land naliet. De Noordspoorweg is een strik, welken hij België omwerpt; het is eene nieuwe keten, waardoor hij dat land aan het zijne bindt. Van daar dat de fransche dagbladen, zoo ministeriële als van de partij der oppositie, bij het openen van dien weg, juichend aadhieven, welke zelfs in Duitschland weergalmden en deden inzien, dat het hier meer gold dan een gemakkelijck middel van onderling verkeer. Wat Frankrijk in dien spoorweg zag, gaf het *Journal des Débats* vrij duidelijk te kennen; maar onbewimpeld kwam er de *Revue des Deux Mondes* in haar laatste nummer van den 10den Juli te Parijs op tien uren afstand van Brussel brengt — luidde het daar — is eene politieke gebeurtenis van het hoogste belang. Van heden af heeft het oude koninkrijk der Nederlanden eerst recht ongeschonden bestaan en is de toestand van zaken, in 1815 gevestigd, werkelijk veranderd. Inderdaad, het groote overwigt, dat die onafhankelijke gemeenschap met Frankrijk op België hebben moet, is onmiskenbaar. Een tweede veldtocht, die men ooit dwaal genoeg ware daaraan te denken, behoort nu tot de onmogelikheden. België is inderdaad een voorpost voor het fransche leger geworden en zijn onafhankelijk bestaan is rustende op de grootmoedigheid der fransche regering: wat grootmoedigheid in het staatkundige

beteekent, heeft meermalen de ondervinding geleerd. Voor wie zulk eene aanhechting of zulk een afhankelijkheid onverschillig moge wezen, het minst van allen voor ons, ongelukkig overschot van een geheel, hetwelk tot eeneder schoonste rollen op het tooneel der wereld geröepen scheen, indien de regering, aan welke die rol opgedragen was, haar beter begrepen had. Valsche staatkunde deed in korten tijd verloren gaan wat zoo veel moeite gekost had te zamen te brengen. In België, Frankrijk tot nabuur hebbende, loopt bij den eersten oorlog, die in Europa uitbarst, onze onafhankelijkheid gevaar. Het zal niet voor het eerst zijn, dat Frankrijk dezen aanwas der zee zal trachten zich te onderwerpen. En al maakte het ons niet tot wingewest, zullen wij ons in alles door Frankrijk de wet moeten laten voorschrijven? Tot wien zullen wij ons in die moeilijke tijden wenden, wij, die noch ons eigen goed ongeschonden wisten te bewaren, noch eenige moeite deden om ons de achting van het buitenland te verzekeren? Zullen wij bij Duitschland hulp zoeken, want hetwelk wij jaren lang door eene ellendige woordenvitterij plegtig gewaarborgde regten onthielden? bij Engeland misschien, tegen hetwelk wij, ook waar ons belang of ons regt het eischte, nimmer met klein en ernst wisten te spreken? Wat men van Rusland te wachten hebbe, heeft het jaar 1830 getoond? Maar hoe zouden wij op eenige achting van anderen aanspraak kunnen maken, die ons zelve niet hebben leeren achten, die, slap en koel, alle banden, welke ons met het overige Europa verbonden, lieten vervallen en te niet-gaan en daardoor bij anderen ook alle belangstelling verloren? Welke hulp zal het buitenland leenen, hetwelk wij van ons nut onkundig gelaten hebben? Eene natie, die, ontevreden over hare uitleggingen, die, morrende over den zwakken, onbesonnen gang van hare regering, geene zedelijke kracht genoeg heeft om zich aan dien toestand te ontrukken; eene natie zoo zwak en kindsch, dat hare vertegenwoordiging zich zelfs laat terughouden om de uitdrukking van den wensch van hetgeen zij voor noodzakelijk zegt te houden, voor de vosten des troons te brengen, dewijl een enkele minister komt vertellen, dat hij en zijne ambtgenooten doof en blind zijn, eene natie, bij welke men openlijk als eenen der beste harer afgevaardigden eenen man roemen durft, welke den eersten en heiligsten plicht der kroon, de wetten eens volks met zijne behoeften gelijken tred te doen houden, tot eene onverpligte weldaad verklaart, welke men niet eerbiedig vragen mag, maar onderdanig afbedelen

moet; zulk eene natie is laag genoeg gezonken, om, bij de geringste ramp, haren wissel ondergang te gemoet te snellen. En is dat niet ons geval? hoe hebben wij ons gewapend tegen het gevaar, dat ons van alle zijden, maar bovenal van de zijde van België bedreigt? Hoe hebben wij ons hier reeds in voorraad trachten te dekken? Wij zullen er later eenige oogenblikken stil bij staan. Het gezigt moge treurig wezen: wat kan het helpen ons aan illusiën over te geven?

Buitenlandsche berichten.

OOSTENRIJK.

Wenen, 30 Juli. In het corps diplomatiek hebben de volgende veranderingen plaats gegrepen: de eerste gezantschap-secretaris aan het hof te Petersburg, graaf Georg Esterhazy-Galantha, werd tot gezant bij het groothertogelijk badensche hof te Karlsruhe; wijders de aan de staatskanselarij alhier geattacheerde kamerheer Berberich von Treuenfeld tot gezant te Kopenhagen benoemd. De turksche gezant bij ons hof, Mehemmed Nafi-Efendi, heeft eergisteren Weenen verlaten, om den tijd van een hem door den sultan toegestaan harems verlof van eenige maanden te Konstantinopel door te brengen. De onlangs tot hof-commissaris voor het koninkrijk Gallicie benoemde gouverneur van Mähren en Silezië, graaf von Stadion, is eergisteren van Brunn hier aangekomen, om, naar het heet, zijne opwachting bij den keizer te maken en hem zijnen dank te betuigen voor de eender hem toevertrouwde hooge betrekking.

PRUISSEN.

Berlijn, 22 Juli. De nieuwe ministerkrisis, welke zich hier op onderscheidene plaatsen openbaart, heeft haren aanvang genomen met de heden bekend geworden aftreding van den geheimen staats- en financie-minister Flottwell, die tot dat einde het koninklijk ontslag heeft bekomen. In de *Deutsche Allg. Ztg.* lezen wij uit Berlijn: De berlijner correspondent der *Aachener Ztg.* schrijft: »Aan eene zeer spoedige uitgave der banknoten is over het algemeen nog niet te denken. Daar de minister Rother zijn tweede plan ook weder teruggenomen heeft, zoo moet eerst worden afgewacht, welken uitweg hij thans zal zoeken. Het bericht der *Aachener Ztg.*, welke in afkeer der banknoten eene bijzondere stelling ingenomen heeft, is geheel en al onwaar. Minister Rother heeft noch een tweede plan teruggenomen, noch een tweede ingediend; eerst thans, op den oogenblik zal zijn eerste plan ter bevoegde plaats ter overweging worden voorgelgd. De russisch-fransche alliantie, welke de periodieke pers, in den laatsten tijd, dikwerf besproken en toegelicht heeft, is door Duitschland van zoo overwegend belang, dat ook wij niet afkunnen, daaraan eenige woorden te wijden. Of tot dezelve reeds werkelijk stappen gedaan zijn en de sluiting reeds op handen zij, is, naar onze meening, niet van zooveel beteekenis als de algemeen politieke stelling van beide natien, met betrekking tot ons vaderland. De nationale en persoonlijke weersin en afwijkingen in gevoelens moge voor 's hands nog zoo groot zijn en nog zoo weinig uitzigt opleveren op een hartelike verstandhouding, — te loochenen is het niet, dat, volgens de oude leer der politieke swaarte kracht, haar wederzijds belang schijnt te vorderen, zich steeds de hand te reiken, wanneer het er op aankomt, de bedrijvigheid van Duitschland in het algemeen te belemmeren en den volkeren op den achtergrond te plaatsen en ons tusschen twee vuren te plaatsen. (Het jaar 1828 met zijnen nasleep is nog niet vergeten.) Mogt de proeve ook nu nog niet gelukken, zoo zal zij, naar te voorzien is, toch soering herhaald en verlaetend worden, tot dat het oude steelsche politieke evenwigt, hetwelk nog altijd in de gedachten der natien en der staatsmannen spoelt, algemeen erkent en zijne praktische waarde ver-

